

Vliv Poutnictví na sakrální architekturu Říma 15. století

Ivan Minář, 2006

Práce se zabývá vznikem a vývojem statutů římských kostelů a souvislostmi mezi rozvojem poutnictví ¹ ranného novověku a obnovou starokřesťanských památek v Římě v 15. století. Zvolený metodický přístup se pohybuje v několika vrstvách:

- 1) zkoumání historického vývoje papežství a jeho vztahu k Římu na přelomu středověku a novověku
 - 2) zkoumání fenoménu římského poutnictví a praxe místních odpustků
 - 3) bádání v rovině pomocných věd pro dějiny umění formou analýzy dobových vedut a Mirabilia urbis Romae
 - 4) rovinou památkovou která je pojítkem mezi všemi předchozími složkami.
- Znovunalezení dědictví ranného křesťanství se totiž stalo argumentem pro pevné zakotvení papežství v Římě a navázáním na kulturu antiky zde byl vytvořen základ pro vznik renesančního umění.

Práce je zaměřena zejména na sedm hlavních poutních bazilik:

sv. Petr ve Vatikánu, sv. Pavel za hradbami, sv. Jan v Lateránu, P. Marie Sněžná, sv. Vavřinec za hradbami, sv. Kříž Jeruzalémský a sv. Šebestián. Význam těchto kostelů totiž před rokem 1500 vzrostl natolik, že se staly nejdůležitějšími poutními místy v Římě a jejich návštěva byla podmínkou pro získání plnomocných odpustků. Díky tomu ^V že se práce zabývá stavem bazilik v době před jejich barokními úpravami, může také posloužit jako skriptum ² starokřesťanské sakrální architektury v proměnách jednoho tisíciletí.

Závěrem celé práce je pak poznání, že pojem sakrální architekturu Říma 15. století, se nevztahuje na novostavby, ale na nesmírně praktický a šetrný přístup, s nímž byly všechny ranně křesťanské památky v této době opravovány a zvelebovány.

113083 ZNAKŮ

pečlivě
kategor.